

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **S. A. O.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem v Brně, Příkop 8, adresa pro doručení Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2007, č. j. OAM-1-82/VL-07-04-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2007, č. j. 56 Az 38/2007 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba

proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Rozsudek krajského soudu vycházel z toho, že stěžovatel nenaplnil žádnou ze zákonných podmínek pro udělení azylu a že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci, v souladu se zákonem a bylo po všech směrech přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatel výslovně uvádí, že jeho kasační stížnost obsahuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Stěžovatelem namítané nesprávné právní posouzení věci spočívalo v tom, že krajský soud chybně vyložil § 12 odst. 1 zákona o azylu. Podle něj se azyl udělí cizinci, pokud má v zemi původu odůvodněný strach z pronásledování mj. z důvodu národnosti. Stěžovatel uvádí, že toto je i jeho případ. Stěžovatel sám je totiž etnického původu Ibo po jednom rodiči a Itsekiri po druhém. Krajský soud však zcela nelogicky konstatoval, že stěžovatel neměl horší postavení pro svou etnickou příslušnost, ačkoliv zároveň konstatoval, že ve státě Delta jsou příslušníci kmene Itsekiri napadáni ze strany většinových etnik Jaw a Urhobo. Stěžovatel tvrdí, že byl pronásledován z etnických důvodů, o čemž svědčí, že byl zabit jeho otec i matka.

Etnické pronásledování je přitom v Nigérii (zejména ve státě Delta) tolerováno či dokonce podporováno ze strany státních orgánů. To je také důvod, proč se stěžovatel na státní orgány neobrátil. Obrátit se na státní orgány by totiž bylo zbytečné, ba i nebezpečné. Stěžovatel podává příměr, že v době komunistického režimu v Československu se disidenti také neobraceli na StB se žádostí o ochranu svých práv. Soud zcela nesprávně konstatoval, že možnost domoci se ochrany u státních orgánů lze. Možnost dle stěžovatele je dána vždycky, pokud ve státě původu existuje státní moc. Čečenci, barmští mnichové, nebo disidenti ze Severní Koreje se při takovéto interpretaci mohou rovněž obracet na své domácí orgány. Stěžovatel uvádí, že soud patrně považuje Nigérii za zcela vzornou demokracii typu Švýcarska, kde vymáhání práva funguje zcela jedinečně.

K tomu, že krajský soud konstatoval, že stěžovatel mohl přesídlit v rámci Nigérie, aby předešel dalším problémům, stěžovatel uvádí, že tak již jednou učinil (odešel ze státu Abia do státu Delta). Stěžovatel pokládá otázku, kolikrát se ještě musí přestěhovat a kolikrát musí být vystaven pronásledování, aby jeho azylová žádost byla důvodná? Existuje na takové posouzení judikatura? V sérii řečnických otázek stěžovatel pokračuje a ptá se, kolikrát na něj musí být stříleno, aby dostal azyl? Pětkrát? Nebo postačí třikrát? Stěžovatel závěru krajského soudu o možnosti vnitřního přesídlení absolutně nerozumí a dále se táže, kolik je třeba zabitých příbuzných, aby získal azyl? Stačí zabítý otec a zabítá matka, anebo nikoliv?

Stěžovatel rovněž uvádí, že již v žalobě namítal zkreslení skutečného stavu pro nedostatek aktuálních informací. Správní orgán nezjistil nic o situaci v zemi původu stěžovatele (navíc nepřihlédl ke zprávě o Nigérii na www.web.amnesty.org) v souvislosti

s aplikací tzv. doplňkové ochrany. Soud se zcela spokojil s tím, že správní orgán v otázce doplňkové ochrany plně vycházel z výpovědi stěžovatele. Rozhodování a dokazování naplnění dikce § 14a zákona o azylu však vyžaduje obdobný postup jako při dřívějším posuzování dnes již zrušeného § 91 zákona o azylu (tzv. překážky vycestování). To znamená, že při aplikaci § 14a je nutno posoudit především situaci v zemi původu stěžovatele a bezpečnost možného návratu domů. Jestliže jakákoliv relevantní informace za období, ve kterém proběhlo celé řízení o mezinárodní ochraně, chybí, je takovýto postup správního orgánu (a následně soudu) vadný a skutková podstata bezpečnosti návratu stěžovatele do země původu zůstala neobjasněna. Obecně k objasňování skutkové podstaty stěžovatel v doplnění kasační stížnosti dodává, že v případě azylového řízení je potřeba přihlídnout k některým jeho specifickým; správní orgán, disponující rozsáhlým aparátem, má ohledně informací o zemi původu stěžovatele velmi silné postavení. Na straně správního orgánu tedy je, aby si pro žadatelem tvrzené skutečnosti – pokud o nich pochybuje – obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda skutečnosti tvrzené žadatelem mohou zakládat důvodné obavy z pronásledování. V tomto kontextu odkázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, která uvádí, že je sice obecnou právní zásadou, že důkazní břemeno je na straně navrhovatele, avšak v azylovém řízení by lpění na této zásadě muselo nutně vést k zamítnutí téměř všech žádostí, protože pro uprchlíka bude namnoze obtížné skutkový stav zcela prokázat. Proto by mělo být přistoupeno k tomu, že skutkový stav věci bude prokázán toliko na základě výpovědi uprchlíka i v případě jistých pochybností.

Stěžovatel taktéž uvádí, že nebylo sdostatek objasněno, proč mu nebyl udělen azyl z humanitárních důvodů. Zde poukazuje na judikaturu správních soudů, ze které plyne, že posouzení humanitárního azylu je sice věcí volného správního uvážení, přesto však musí být zřejmé, z jakých podkladů při své úvaze správní orgán vycházel a správní uvážení nesmí být excesivní. Stejně tak nebylo řádně objasněno, proč stěžovateli nebyla udělena doplňková ochrana.

Stěžovatel rovněž brojí proti tomu, že se soud zabýval bezpečností návratu do Pákistánu, ačkoliv stěžovatel je občanem Nigerijské federativní republiky. V Pákistánu stěžovatel nikdy nebyl a nemá s ním nic společného. Zjevně se nejedná o přepis nebo překlep, spíše o snahu mechanicky a co nejrychleji bez zkoumání podstaty problému odmítnout hlavní žalobní námitku stěžovatele.

Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ojedinělý incident spočívající v napadení stěžovatele a popsany stěžovatelem ve správním řízení (odehrát se měl v březnu r. 2005, přičemž stěžovatel ze země odcestoval až v roce 2007) nenaplnil svojí intenzitou podmínky pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Ze stěžovatelem prezentovaného příběhu je navíc zřejmá absence jakékoli snahy domoci se svých práv a vyřešit svůj problém v domovské zemi. Mezinárodní ochranu formou azylu lze poskytnout totiž až v případě, kdy stěžovatel vyčerpal všechny dostupné prostředky ochrany, které mu nabízí právní řád jeho vlasti. Námitku pronásledování z důvodu

národnosti považuje správní orgán za nedůvodnou, neboť stěžovatel uvedl, že je národnosti nigerijské a neuvedl v této souvislosti žádné skutečnosti, na základě kterých by mu měla být ochrana udělena. Žalovaný poukazuje také na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které plyne, že z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil skutková zjištění.

Žalovaný navrhuje s ohledem na výše uvedené, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud se po shledání přípustnosti kasační stížnosti (§ 104 s. ř. s. *a contrario*) musel zabývat její přijatelností. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí krajského soudu bylo vydáno po nabytí účinnosti zákona č. 350/2005 Sb. (tj. po 13. 10. 2005), postupoval zdejší soud již podle s. ř. s. ve znění novelizovaném uvedeným zákonem. Nejvyšší správní soud se proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a tedy je přijatelná. Nejvyšší správní soud se vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu podrobně věnoval např. ve svých usneseních ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, případně ze dne 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57 (obě dostupná na www.nssoud.cz), kde dospěl k závěru, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné tehdy, pokud se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. Tak tomu je i v daném případě (zejm. ve vztahu k počtu vnitřních přesídlení), a tedy kasační stížnost je přijatelná.

Poté, co byla kasační stížnost shledána přijatelnou, mohl se Nejvyšší správní soud zabývat zde uvedenými důvody, přičemž důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Předně je třeba říci, že stěžovatel nikdy netvrdil, že by byl etnický pronásledován ze strany státních orgánů. Pronásledování přičítal osobám, které lze označit za soukromé. Takové pronásledování přitom není azylově relevantní, pokud pronásledování z etnických důvodů bylo státním orgánům přičitatelné tím, že by tyto odmítaly poskytnout ochranu před takovým pronásledováním, eventuálně by pronásledování ze strany soukromých osob trpěly či podporovaly (blíže viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 - 37). Právě takový stav stěžovatel namítá. V takové situaci je povinností správního orgánu sesbírat rozličné materiály o zemi stěžovatelova původu a z nich ověřit věrohodnost stěžovatelovy výpovědi. Ze zpráv o zemi původu, které žalovaný shromáždil, přitom vyplynulo, že v Nigérii se stávají v tomto smyslu excesy, při nichž policie zůstává nečinná, často z důvodu své zkorumpovanosti, avšak situace je ještě relativně dobrá v porovnání s některými sousedními státy. Ve světle těchto zpráv je evidentní, že Nigérii, kde funguje civilní vláda, naprosto nelze přirovnat k totalitním režimům (Severní Korea, Československo před rokem 1989) ani režimům vojenským (Barma – Myanmar), jak to činí stěžovatel. Možnost obracet se na policejní složky může být sice v některých případech částečně omezena, nikoliv však zcela vyloučena, a tedy násilí páchané soukromými osobami není všeobecně přičitatelné státním orgánům. S ohledem na to, že podání žádosti o azyl má být až tou poslední možností, jak se bránit

proti stěžovatelem popsaným útokům, je potřeba rovněž upozornit na to, že stěžovatel nevyužil nejprve ochrany ve své domovině a ani se o to nepokusil.

Konstantní je v tomto ohledu i judikatura Nejvyššího správního soudu. Zdejší soud již konstatoval, že vyhrožování či nátlak ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v domovské zemi žadatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, www.nssoud.cz). V jiném rozhodnutí pak Nejvyšší správní soud dovodil, že obecné tvrzení o pronásledování z národnostních důvodů, bez prokázání existence takového pronásledování, navíc za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, ostatně toto pronásledování ani neprokázal a stejně tak nevyplynulo z relevantních dokladů o domovské zemi stěžovatele, nelze podřadit pod zákonem o azylu vymezené důvody (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. června 2005, č. j. 4 Azs 377/2004 - 75, www.nssoud.cz).

Zásadním důvodem, pro který byla kasační stížnost přijata k věcnému projednání, byla otázka možnosti vnitřního přesídlení. Jakkoliv zprávy o zemi původu stěžovatele uvádějí, že se v zemi lze dovolat ochrany ze strany státních orgánů, zároveň dodávají, že na některých místech a v některých případech je možnost ochrany ztížena. O to důležitější bude posouzení, zda stěžovatel měl možnost čelit namítanému pronásledování ze strany tzv. soukromých osob i jiným doplňkovým způsobem, např. přesídlením uvnitř země samotné (opětovně je potřeba připomenout, že žádost o azyl je až poslední možností ochrany). Stěžovatel přitom namítá, že možnost vnitřního přesídlení již jednou v rámci Nigérie využil, když odešel ze státu Abia do státu Delta, potíží se ovšem nezabýval. V této souvislosti žádá zdejší soud, aby rozhodl o tom, kolikrát je potřeba se vnitřně přestěhovat v domovině, aby jeho žádost byla důvodná. Ačkoliv to stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, tak právě odpovědi na tuto otázku je dán přesah vlastních zájmů stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.). Je potřeba ponejprve uvést, že odpovědi na vznesenou otázku nebude žádné konkrétní absolutní číslo, jak se snad stěžovatel domnívá (viz jeho řečnické otázky výše), nicméně možnost vnitřního přesídlení bude potřeba posoudit s ohledem na další okolnosti případu. Pokud jde o okolnosti případu stěžovatele, je nutno uvést, že stěžovatel sice přesídlil jednou, avšak k přesídlení došlo z důvodu, který není azylově relevantní. Jak vyplynulo z výpovědi stěžovatele před správním orgánem, tak stěžovatelův otec byl místní domorodý léčitel. Z tohoto důvodu se na stěžovatelova otce obrátila těhotná šestnáctiletá dívka se žádostí o ukončení těhotenství. Ten nejprve odmítl, ale po další žádosti dívce s ukončením těhotenství pomohl. Dívčin zdravotní stav se však poté dramaticky zhoršil a dívka zemřela; před smrtí však svým rodičům vyzradila jméno toho, kdo jí s ukončením těhotenství pomohl. Rodiče a příbuzní dívky pak stěžovatelova otce zabili. Ze strachu před rodinou zemřelé dívky se stěžovatel s matkou přestěhoval do jiného státu federace. Toto vnitřní přesídlení ovšem nebylo učiněno z azylově relevantních důvodů (stěžovatel nebyl pronásledován z politických důvodů ani neměl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má). Až v nové destinaci začaly potíže z důvodů etnických (národnostních), byla zabita stěžovatelova matka a stěžovatel sám byl jedenkrát napaden členy vlivného místního etnika. Zde bude

namíste uvést, že není možno přisvědčit žalovanému, který ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel žádné národnostní potíže neměl, když uvedl, že je Nigérijec a pro svou nigerijskou národnost nenamítal žádné problémy. Národnost ve smyslu zákona o azylu totiž není možné chápat jen v anglosaském pojetí (pojem nationality odpovídá spíše občanství). Takové pojetí by nepokrylo všechny možné azylově relevantní formy pronásledování. Pod pronásledováním z důvodu národnosti tak je nezbytné chápat i pronásledování etnické. Před těmito útoky (vedenými ze strany tzv. soukromých osob) ovšem stěžovatel nepožádal o ochranu státní orgány (jak vyloženo výše) ani nepřesídlil do jiné, etnicky klidnější části země. O vnitřní přesídlení z azylově relevantních důvodů se tak stěžovatel nepokusil ani jednou a neobstojí tak jeho námitky, že problémy po smrti otce se přesídlením vyřešit nepodařilo, takže se o přesídlení po smrti matky již nepokoušel. Mezi smrtí stěžovatelova otce a smrtí stěžovatelovy matky totiž není žádná souvislost.

Za důvodnou není možno považovat ani stěžovatelovu námitku, že správní orgán nezjistil nic o situaci v zemi původu stěžovatele v souvislosti s aplikací tzv. doplňkové ochrany a v této otázce vycházel jen z výpovědi stěžovatele. Výpověď žadatele je totiž v azylovém řízení základním východiskem, od něhož se toto řízení odvíjí, a má tedy významný vliv i pro posuzování doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V daném případě ovšem žalovaný při posuzování doplňkové ochrany nevycházel jenom z ní, ovšem shromáždil také řadu dalších podkladů o zemi původu (zdrojem byly četné nevládní organizace jako např. Human Rights Watch a též státní orgány některých zemí), na jejichž základě žádost posuzoval a údaje z těchto podkladů zohlednil ve svém rozhodování. Těžko také žalovanému vyčítat, že nepoužil zprávu Amnesty International. Nikdy nelze vycházet ze všech dostupných zpráv o zemi původu, shromáždění zpráv ovšem musí být vyvážené, což v daném případě – s ohledem na užití zpráv organizací vládních i nevládních – bylo. Není tak pravdou, že by žalovaný nedostatečně objasnil skutkový stav. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, jaká konkrétní skutková zjištění mu chybí.

Skutkový stav v posuzované věci byl zjištěn dostatečně a žalovaný vycházel plně z výpovědi stěžovatele ve správním řízení, nad rámec této výpovědi však nepřísluší žalovanému domýšlet za stěžovatele další azylově relevantní skutkové okolnosti. Stěžovatelovu výpověď přijal žalovaný jako fakt a nesnažil se ji zpochybňovat; naopak vycházel ze skutkového stavu popsaného stěžovatelem. Není tak důvodná stěžovatelova námitka proti tomu, že žalovaný stěžovatelovu příběhu neuvěřil. Pravý opak byl pravdou, žalovaný zcela v souladu se stěžovatelem uváděnou Příručkou Úřadu vysokého komisaře pro uprchlíky OSN postupoval v duchu toho, že je nemožné, aby uprchlík do všech detailů prokázal svůj příběh, ze stěžovatelova příběhu vyšel, avšak neshledal v něm důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

Ani námitky proti neudělení humanitárního azylu nejsou důvodné. Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, plyne, že ustanovení § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) je kombinací neurčitěho právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení. Správní uvážení nelze nahradit uvážením soudním, lze ovšem přezkoumat, zda uvážení nevybočilo z přípustných mezí. Stěžovatel namítané vybočení nikterak nedokládá a neupřesňuje. Stěží tak lze jeho námitku přezkoumat jinak

než v rovině obecné. Zdejší soud žádné vybočení z mezí správního uvážení v rozhodnutí žalovaného nenachází (správní orgán úvahu nad humanitárním azylem provedl a žádné důvody pro jeho udělení neshledal). Stejně tak je rozhodnutí správního orgánu řádně odůvodněno i v části týkající se neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Konečně pokud jde o to, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku jednou namísto „Nigérie“ uvedl „Pákistán“, je třeba uvést, že toto pochybení nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jak se snad stěžovatel snaží naznačit. Z rozsudku jednoznačně vyplývá, že se krajský soud zabýval skutečně pravým domovským státem stěžovatele, tedy Nigérií. Jednou ovšem v odůvodnění uvádí chybně Pákistán, přičemž ojedinělost této chyby je v celkovém kontextu zřejmá a nezpůsobuje nesrozumitelnost rozhodnutí. Nad tento rámec je ovšem vhodné dodat, že takovéto pochybení může být zvláště citlivé v azylové věci a může vést k tomu, že napadené rozhodnutí ztratí u stěžovatele kredit. Nicméně ani to nezpůsobuje důvod pro jeho zrušení, neboť rozhodnutí není nesrozumitelné, o čemž svědčí i to, že s ním stěžovatel dokázal zcela konkrétně a ve vztahu ke zjištěním, která byla učiněna o situaci stěžovatele v Nigérii, vést polemiku.

Obecně je třeba dále zopakovat, že poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl jako právní institut není univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, jakkoli surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (k tomu blíže rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je jím chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

V daném případě tedy nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu